

Věřit, bojovat, vytrvat!

Autor: Karel Veliký

K historickým souvislostem Evolovy stati o Guénonovi a integrálním tradicionalismu

Za fenoménem „nové pravicové kultury“ v Itálii stál v prvé řadě Alfredo Cattabiani, manažer milánského nakladatelství Rusconi založeného v roce 1969. Nejenže s velice osobním zaujetím pro věc připravil dvě barevně výrazně odlišené edice titulů „tradicionalistického“, protipokrokářského i protidemokratického zaměření, ale především zajistil, aby za příznivé ceny byly k dostání v každé trafice (o knihkupectvích nemluvě). A ještě s nimi dosáhl komerčního úspěchu! To bylo v té době něco opravdu nového, vždyť italská kultura se po válce stala téměř výhradní doménou levicových intelektuálů nejrůznějších názorových odstínů. **Knižní trh, rozhlas i televize byly pod jejich „demokratickou“ kontrolou o níž se v oblasti „zábavy“ dělili jen s „kapitalistickou“ žádostivostí zisku.**

Druhým činitelem jevu „nové pravicové kultury“ byla změna společenského klimatu po „rudém dvouletí“ 1968–1969. Napětí studentských a dělnických bouří otřáslo liniemi mezi levicí, středem i pravicí a posledně jmenovaná z nich vyšla ne snad vnitřně semknutější, ale početně posílená o nové složky, s nimiž vytvořila linii novou – „frontu“ *grande destra*. Italské

sociální hnutí (Movimento Sociale Italiano, MSI), navazující na odkaz Mussolininiho „dvacetiletí“ a Italské sociální republiky (Repubblica Sociale Italiana, RSI), se pod vedením Giorgia Almiranta spojilo s monarchisty a připojili se i četní nespokojenci z nejpravějšího křídla vládnoucí křesťanské demokracie. Dále se přidali někteří konzervativní liberálové, ba dokonce socialisté zklamaní ze svých dosavadních politických stran. Tak vznikla tzv. Národní pravice (Destra Nazionale), která jakožto „federace MSI-DN“ získala ve volbách r. 1972 bezmála 8, 9% (2, 9 miliónů) hlasů pro zastoupení v parlamentu a 9,2% (2, 8 milionů) hlasů do senátu, což ji vyneslo 56 poslanců a 26 senátorů.

Čtenáři Cattabianových knižních řad o tradičním katolicismu, mystice, esoterice, legitimismu, zkrátka se všemi náměty, jaké dříve v běžné knižní nabídce chyběly, se rekrutovali z této široké fronty. „Rusconi Editore“ v tom přirozeně nebyl sám. Za další nakladatelství „nové pravicové kultury“ platily Edizioni del Borghese a Giovanni Volpe. Fenomén záhy vyvolal zděšení, resp. pobouření dosavadních kulturních hegemonů a vyprovokoval tak petici, kterou podepsalo přes tisíc levicových intelektuálů. Někteří přitom tvrdili, že „žádná pravicová kultura neexistuje“, jiní zase, že je nutno ji „všemi prostředky potřít“. Neznepokojoval je jen probuzený zájem o překlady „starých reakcionářů“ typu De Maistra či Cochina, „zarytých konzervativců“ Voegelina či Sedlmayera, nenapravitelných „fašistických romantiků“ jako Drieu či Jünger, ale i rostoucí počet domácích „konvertitů“.

Kulturní horizont Národní pravice totiž posunuli právě oni. Augusto del Noce, spolu s gentilovcem Ugo Spiritem autor *Tramonto o eclisi dei valori tradizionale?* (Zánik nebo zatmění tradičních hodnot?), přešel napravo od levicového katolicismu à la Maritain. Elémira Zollu, spisovatele *Che cos'è la tradizione* (Co je to tradice), přiměla k přechodu na politicko-kulturní pozici teprve nezodpovědnost jak pokrokářských teoretiků „osvobozených“, tj. až na peníze a požitky ničím vázaných mas, tak vyprahlost technokratů. Z téhož důvodu Giuseppe Prezzolini, dlouhé roky žijící mimo Itálii, sepsal *Manifesto del Conservatori* (Manifest konzervativců). Armando Plebe, autor knihy *Filosofia della reazione* (Filozofie reakce), dokonce býval přesvědčeným marxistou, jehož napravo definitivně zahnalo působení italských maoistů. Almirante ho pak jmenoval svým „kulturním poradcem“ a pověřil tohoto vysokoškolského profesora vedením „kulturní fronty“. Plebe následně formuloval „Osm tezí pravicové kultury“ a vymezil postavení i cíle MSI-DN v tehdejší italské společnosti v brožurce *Il Libretto della Destra*, které se pro ni v letech 1972 až 1976 staly oficiální „směrnicí“.

V tomto kontextu je třeba číst Evolovo kritické zhodnocení a stručné shrnutí Guénonova díla. Měsíčník *La Destra*, v němž stať poprvé vyšla, ostatně vznikl v prosinci 1971 coby společná základna pro kvas pravicových idejí různých táborů. Publikoval zde výkvět tehdejší mezinárodní pravice: vedle výše jmenovaných i Thomas Molnar, Barry Goldwater, Mircea Eliade, Vintilă Horia, Caspar von Schrenck-Notzing, Mario Tedeschi, Pio Filippani Ronconi, Giorgio Locchi, Armin Mohler, Maurice Bardèche, Boris de Rachewiltz aj. **Z perspektivy „pohanského“ integrálního tradicionalismu se k vymezení a utváření pravicového obzoru – světonázoru – několika články a statěmi připojil právě i Julius Evola, jehož pro silný vliv hlavně mezi mládeží Almirante nazval „pravicovým Marcusem“.** Evolovo jméno totiž proniklo mimo radikálně pravicové a esoterické kruhy rovněž teprve od

rebelií „rudého dvouletí“ notně inspirovaných četbou Herberta Marcuseho.

*

Pokus o vybudování dostatečného zázemí pro protiútok na marxistickou „kulturní revoluci“ vyšuměl nejpozději do roku 1976, kdy se fronta Národní pravice rozpadla. Není divu. I když příčiny rozpadu byly vnitrostranické, široce ovlivněné vnitrostátní i mezinárodní situací, lze je dobře vidět i na vztahu Plebea a Evoly. Ti dva by těžko mohli najít nějakou společnou řeč. První sice formálně vyjádřil respekt před kultivovaností a metafyzickou hloubkou Evolových textů, otevřeně však konstatoval, že jsou s jeho racionálním pojetím pravice coby „vlády odborníků“ (Il governo dei competenti) a volným (tj. liberálním) pojetím kultury v nesmiřitelném rozporu. Evola zase jistě nemohl akceptovat ty, kteří o tradicionalismu popsali desítky stran, aniž by zmínili posvátné říšské a válečné instituce, v nichž se Tradice po tisíciletí ztělesňovala (případ Del Noceho i Zolly).

Autentickou „novou kulturu“, resp. kontrakulturu, v Evolově směru vytvářela tak zejména radikální pravicová mládež z Fronte della Gioventù (FdG) v návaznosti na činnost Studijního střediska Nového řádu (Centro studi Ordine Nuovo) evolovské přísné observance kolem Pina Rautiho (Edizioni Europa), zkušenosti různých ryze tradicionalistických kroužků i podle příkladu francouzského Sdružení pro výzkum a studium evropské kultury (Groupement de recherche et d´etudes pour la civilisation européenne, GRECE). Roznětkou tohoto vzepětí byl vedle ztroskotání italské „velké pravice“ též revoluční rok 1977 (viz Movimento del ’77). O tom podrobněji v námi vydané knížce Adriana Romualdiho *Kultura pro Evropu*.

Dodatek A: Opovržení (s dobře čitelným podtextem nenávisti) k „pravicové kultuře“ opakovaně vyjádřil Umberto Eco. Do Elémira Zolly či do indoevropeisty Georgese Dumézila si ostatně rýpl již ve *Skepticích a těšitelích* (v originále) z roku 1964. Při namnoze levicové (komunistické včera), levičácké (neomarxistické dnes), (ustáleně) ateisticko-materialistické (neboli povrchní a konzumní) i (servilně) filosemitské orientaci zdejších „kulturních pracovníků“ pak ani neudiví, kolika tituly je oproti všem zmíněným pravicovým autorům v české překladové literatuře zastoupen tento jediný Žid.

Dodatek B: Na „vědecké bázi“ se v knižním rozsahu poprvé „nebezpečným jevem“ kulturní pravice zabýval italský germanista Furio Jesi, *Cultura di destra*, 1979, pro něhož „každá doktrína, podle které se lidé jedné skupiny rodí jako nositelé určité kultury, je rasistická“. Což je ovšem doposud východisko všeho kulturního relativismu, multikulturalismu a požadavku rasového smíšení…

Cultura di destra integrálního tradicionalismu dnes:

Raido http://www.raido.it/

Azione Tradizionale http://www.azionetradizionale.com/

Centro Studi La Runa http://www.centrostudilaruna.it/